

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 7610205167
Dátum vydania rozhodnutia: 16.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7610205167.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., so sídlom Hronského 2712, Vranov nad Topľou, IČO: 36 039 039, zastúpený zamestnancom Mgr. Z. A., proti povinnej: F. P., nar. XX. M. XXXX., bytom J., o vymoženie 82,98 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1Er/239/2010, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2017, č. k. 17CoE/646/2016-35, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Povinný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 1Er/239/2010-21 z 20. júna 2016 exekúciu zastavil.

Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dňa 14. apríla 2010 vydal na žiadosť súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie pre vymoženie istiny 82,98 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz vydaný Krajským súdom v Prešove dňa 12. januára 2000, č. k. 2Zm/352/1999-6. Dňa 25. januára 2016 doručil súdny exekútor súdu doplnenie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v súlade s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v ktorom oprávnený uviedol, že sa nejedná o vymáhanie nároku, ktorý by vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Uviedol, že nevie predložiť dôkazy týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným z dôvodu, že jeho právny predchodca - spoločnosť TRANSINVEST, a.s. medzičasom zanikla a vzhľadom na právny stav platný do 22. decembra 2015 nebol povinný v zmysle žiadneho právneho predpisu platného v SR preukazovať vlastný vzťah s povinným. Mal za to, že vzhľadom na abstraktný charakter zmenky vyplývajúci z právneho stavu platného v čase podávania návrhu na vykonanie exekúcie nie je možné od neho v súčasnosti žiadať doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie pod sankciou zastavenia exekučného konania.

Súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 39 ods. 4 a § 243f ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, z ktorých vyplýva, že v exekučných konaniach

vykonávaných na podklade, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným opíše oprávnený, pričom je povinný ich opísať aj vtedy, keď svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. V exekučnom titule je ako navrhovateľ označený oprávnený, a nie jeho právny predchodca spoločnosť TRANSINVEST, a.s., ktorá medzičasom zanikla. K návrhu na vykonanie exekúcie je oprávnený povinný pripojiť dôkazy, ktoré skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným osvedčujú. Oprávnený súdu predmetné rozhodujúce skutočnosti nepopísal, iba odkázal na konanie, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Taktiež nepredložil dôkazy na osvedčenie týchto skutočností. Keďže v konaní nebol preukázaný opak, v zmysle § 243f ods. 4 Exekučného poriadku platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, a preto súd exekúciu zastavil.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. februára 2017, č. k. 17CoE/646/2016-35 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie. Zároveň účastníkom nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného, ktoré bolo podané v zákonom stanovenej lehote oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) spor prejednal podľa § 379 až § 385 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolanie bolo podané za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilného sporového poriadku). Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí C. s. p. aj na konanie začaté pred dňom jeho účinnosti, teda pred 1. júlom 2016.

Podľa § 470 ods. 2 prvá veta C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti C. s. p. zostávajú zachované.

Odvolací súd sa podľa § 385 ods. 2 C. s. p. stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu oprávneného uviedol, že súd prvej inštancie postupoval podľa zákonného ustanovenia § 243f ods. 6 Exekučného poriadku. Keďže oprávnený doplnil návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, avšak nesplnil povinnosť preukázania vlastného vzťahu s povinným, odkazujúc na skutočnosť, že jeho právny predchodca medzičasom zanikol. V posudzovanej veci teda oprávnený nepreukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku s poukazom na ust. § 243f ods. 4 Exekučného poriadku, preto súd vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie, a to § 243f ods. 6 Exekučného poriadku a správne exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku zastavil.

Odvolací súd k odvolaniu oprávneného dodal, že zo zmlúv o postupovaní pohľadávok nachádzajúcich sa v spisovom materiáli vyplýva, že v každom prípade postupník preberal od postupcu kompletnú dokumentáciu týkajúcu sa predmetnej pohľadávky a preto z týchto listinných dôkazov oprávnený mal možnosť podľa ust. § 39 ods. 4 Exekučného poriadku opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným.

Podľa názoru odvolacieho súdu nejde o retroaktivitu, ako na to poukázal odvolateľ, pretože zákonné ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku stanovilo oprávnenému povinnosť do budúca, t. j. v lehote jedného mesiaca opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, čo pri existencii kompletnej dokumentácii nebol právny problém.

Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Prípustnosť dovolania oprávnený odvodil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., pretože odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, pretože sa týka novej právnej úpravy platnej

od 22. decembra 2015. V dovolaní oprávnený poukázal na ust. § 39 ods. 4, § 57 ods. 1 písm. j/ a na § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Mal za to, že rozhodnutie je nesprávne a nezákonné, pretože odvolací súd vec nesprávne právne vyhodnotil v tom, že ustálil právny názor, že v exekučnej veci existovali dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, resp. neexistovali dôvody na rozhodnutie o pokračovaní exekúcie z dôvodu, že oprávnený nespĺnil zákonom stanovené podmienky na pokračovanie exekúcie. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil právnu otázku, že v danom prípade sa nejednalo o retroaktivitu právneho predpisu a tým rozhodol v rozpore so zásadou právnej istoty, legitímnych očakávaní a zákazu priamej retroaktivity, keď od oprávneného na to, aby sa mohlo pokračovať v exekúcii vyžadoval doklady týkajúce sa vlastného vzťahu právneho predchodcu oprávneného s povinným, čo donedávna nebolo potrebné pri uplatnení predmetného nároku, či už v základnom, resp. vykonávacom konaní a čo nemohol oprávnený mať potrebu odložené v záujme neskoršieho predloženia súdu. Teda hoc odvolací súd použil právny predpis vzťahujúci sa na exekučné konanie, tento právny predpis nesprávne interpretoval, resp. zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávne právne závery. Oprávnený v dovolaní žiada, aby dovolací súd posúdil právnu otázku, či je možné zastaviť exekúciu v zmysle ust. § 39 ods. 3, § 57 a § 243j Exekučného poriadku, pokiaľ je exekúcia vedená na základe právoplatného exekučného titulu, ktorý bol súdom vydaný a aj nadobudol právoplatnosť v čase, keď neplatila právna úprava ochrany spotrebiteľa, ktorá platí v súčasnosti a zároveň posúdenie otázky, či je možné od oprávneného bez porušenia zákazu retroaktivity požadovať súdom, aby splnil k ďalšiemu pokračovaniu exekúcie podmienku opisu rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným a podmienku pripojenia dôkazov, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú v takej situácii, keď oprávnený nadobudol nárok na vymáhanie dlhu od povinného v čase, keď povinnosť opisu rozhodujúcich skutočností týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným a pripojenie dôkazov, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú neexistovala, a preto oprávnený ani nemal povinnosť a ani potrebu si rozhodujúce skutočnosti zisťovať a ani dôkazy, ktorý tieto skutočnosti osvedčujú zabezpečovať, resp. uchovávať. Oprávnený v dovolaní ďalej poukázal na spoločné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93 z roku 2015, ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/98/2010 z 29. júna 2010. Záverom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 449 ods. 1 C. s. p. uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 17CoE/646/2016-35 z 28. februára 2017 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, resp. aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 449 ods. 3 C. s. p. uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 17CoE/646/2016-35 z 28. februára 2017 zmenil a rozhodol o pokračovaní v exekúcii, o ktorej je vedené konanie na Okresnom súde Spišská Nová Ves sp. zn. 1Er/239/2010. Oprávnený tiež navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 444 ods. 2 C. s. p. odložil právoplatnosť uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 17CoE/646/2016-35 z 28. februára 2017, a to z dôvodu, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedenie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

V súvislosti s dovolacou námietkou, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu podľa oprávneného záviselo od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v spojení s § 432 ods. 1 C. s. p.), dovolací súd poukazuje na § 421 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o dovolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p..

Podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania, odmietnutí podania vo veci samej, odmietnutí žaloby na obnovu konania, návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1, návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, odklade vykonateľnosti rozhodnutia, povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, zabezpečení dôkazného prostriedku, nároku na náhradu trov konania, prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164.

V Predmetnom spore odvolací súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves z 20. júna 2016, č. k. 1Er/239/2010-21. Súd prvej inštancie uvedeným rozhodnutím zastavil exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku v spojení s § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, 4 a 6 Exekučného poriadku.

Dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania oprávneného v rozhodovanom spore nebola založená podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. s poukazom na § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 357 písm. a/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.